

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 5Cdo/125/2017                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 4115217205                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 27.03.2018                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Helena Haukvitzová       |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2018:4115217205.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Danice Kočíčkovej, v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté deti T. K. a R. K., obe bytom u matky, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra, so sídlom v Nitre, Štefánikova trieda 88, deti matky K. K., bývajúcej v U., zastúpenej advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom so sídlom v Bratislave, Rožňavská 2 a otca S. K., bývajúceho vo C., zastúpeného advokátkou JUDr. Vlastou Suchanovou so sídlom v Nových Zámkoch, Podzámska 32, o návrhu matky na zákaz styku otca s maloletou, zvýšenie výživného na obe maloleté deti, o návrhu otca zníženie výživného na obe maloleté deti a úpravu jeho styku s oboma maloletými deťmi, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 11P/164/2015, o dovolaní matky proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 1. februára 2017 sp.zn. 5CoP/45/2016, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. júna 2016 č.k. 11P/164/2015-273 a/ neupravil styk otca s maloletou R. K., b/ zamietol návrh matky na zákaz styku otca s maloletou R. K., c/ neupravil styk otca s maloletým T. K., d/ zamietol návrh otca na úpravu jeho styku s maloletými deťmi, e/ zmenil rozsudok Okresného súdu Nitra č.k. 11P/311/2013-32 zo dňa 4. decembra 2013 v časti vyživovacej povinnosti otca na maloleté deti tak, že vyživovaciu povinnosť znížil na maloletého T. K. zo sumy 120 € mesačne na 90 € mesačne a na maloletú R. K. zo sumy 110 € na sumu 80 € mesačne od 1. decembra 2015, f/ povolil otcovi splácať zročné výživné v splátkach bližšie špecifikovaných vo výrokovej časti VI. a VII. rozsudku, g/ zamietol návrh matky na zvýšenie výživného na maloleté deti a h/ vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Výrok a/, b/ zdôvodnil súd tým, že podľa výsledkov vykonaného dokazovania v súčasnosti maloletá úplne odmieta stretnutia s otcom a akákoľvek úprava styku za danej situácie by bola kontraproduktívna, zároveň by ale nebolo spravodlivé, ak by pristúpil k úplnému zákazu styku otca s maloletou. Týmto rozhodnutím sa tak vytvorí priestor pre budúcu spoluprácu rodičov a maloletej s odborníkmi. Pokiaľ išlo o maloletého T.

úprava styku otca s ním nebola potrebná vzhľadom k tomu, že maloletý otca neodmieta a k stretávaniu s otcom dochádza v závislosti od pravidelných aktivít a režimu maloletého. Zamietnutie návrhu matky na zvýšenie výživného a zníženie výživného pôvodne určeného v rozvodovom konaní odôvodnil zvýšenými potrebami maloletých detí z hľadiska ich veku a podstatnou zmenou pomerov na strane otca i matky, keď bolo zistené, že matka už nepoberá rodičovský príspevok, ale je zamestnaná na kratší pracovný čas s príjmom 221,62 € mesačne a otec sa stal nezamestnaným z dôvodu trestného stíhania vedeného voči nemu s tým, že nemá v súčasnosti žiaden príjem, ani nepoberá dávky v hmotnej núdzi. S ohľadom na zásadu prezumpcie neviny a tiež skutočnosť, že trestné konanie nie je ukončené bez otcovho zavinenia, nevyhodnotil súd tento stav pomerov na strane otca v jeho neprospech. Svoje rozhodnutie ďalej oprel o zistené skutočnosti, že otec býva u svojho brata spolu so svojou matkou, pričom všetky s tým súvisiace výdavky hradí matka z vlastného dôchodku. Zároveň však zaujal názor, že je v možnostiach a schopnostiach otca aj naďalej sa podieľať na výžive maloletých detí, etablovať sa na trhu práce aj v inej profesii než doteraz a získať tak príjem, ktorý by mu v súčasnej dobe umožňoval prispievať na výživu detí vyššou sumou než je len minimálne výživné. O zročnom výživnom rozhodol podľa § 160 ods. 1 O.s.p. a o trovách konania podľa § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

2. Na odvolanie matky aj otca Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 1. februára 2017 sp.zn. 5CoP/45/2016 a/ zrušil výroky napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie týkajúce sa neupravenia styku otca s maloletými deťmi a zamietnutia návrhu otca na úpravu styku a vec v tejto časti vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 písm. c/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku; ďalej len „CSP“) z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia a nevykonania potrebných dôkazov, a b/ potvrdil výroky o zamietnutí návrhu matky na zákaz styku otca s maloletou R., o zamietnutí návrhu matky na zvýšenie výživného na maloleté deti, o znížení výživného na obe maloleté deti a o zročnom výživnom na obe maloleté deti (§ 387 ods. 1 CSP). Vo vzťahu k potvrdzujúcemu výroku svojho rozhodnutia sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie týkajúcimi sa zníženia výživného, pričom v podrobnostiach odkázal na odôvodnenie jeho rozhodnutia považujúc ho za vecne správne tak po skutkovej, ako aj po právnej stránke. K odvolacej argumentácii účastníkov a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia poukázal na premisy rozhodovania súdov pri určení výšky výživného podľa judikátu R 5/1969. Uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že by sa otec bez vážneho dôvodu vzdal svojho zamestnania, teda príjmu, keď problém zamestnať sa u neho nastal z dôvodu trestného stíhania, ktoré sa voči nemu vedie na základe trestného oznámenia matky. S poukazom na prezumpciu neviny zatiaľ nie je možné konštatovať, že prišiel o prácu z vlastnej viny a že sa skutku dopustil. Je nepochybné, že nastala zmena pomerov aj na strane detí a z tohto dôvodu došlo k zvýšeniu nákladov na ich výživu. Súčasne ale bolo potrebné zohľadniť, že došlo k zmene pomerov aj u matky, ktorá má príjem o cca 30 € vyšší ako doteraz a nepracuje na plný úväzok, pričom odvolací súd nevzhliadol dôvod, pre ktorý by nemohla pracovať na plný pracovný úväzok. U otca tak bol preukázaný pokles príjmu z objektívnych dôvodov, pre ktorý nie schopný platiť výživné vo výške určenej doposiaľ, zároveň ale nie sú dôvody pre zníženie výživného v takom rozsahu, ako to žiadal otec.

3. Proti potvrdzujúcim výrokom rozsudku odvolacieho súdu týkajúcim sa zamietnutia návrhu matky na zvýšenie výživného otca na maloleté deti, zníženia doposiaľ určeného výživného a povolenia splácania zročného výživného; podala dovolanie matka (ďalej aj „dovolatelka“), prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces). K porušeniu práva na spravodlivý proces došlo podľa dovolateľky z dôvodu nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorého odôvodnenie nespĺňa požiadavky ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. Z rozhodnutia odvolacieho súdu totiž nie je zrejmé, k akej závažnej zmene pomerov došlo, že vyžadovala zníženie výživného, keď otec má zachované možnosti dosahovať doterajší príjem a zároveň mu odpadli náklady spojené s bývaním a platením hypotéky a príjem matky sa významne nezmenil, pričom sama uhrádza náklady spojené s bývaním a platí hypotéku spolu vo výške 398,71 € mesačne, ktoré dovtedy platil otec. Bez vysvetlenia ostalo z čoho žije otec, ktorý podľa vlastného tvrdenia príjem nemá. Keďže u dovolateľky došlo k zhoršeniu ekonomickej situácie v dôsledku zvýšenia výdavkov na deti a domácnosť pri nezmenenom príjme, sú splnené

podmienky pre zvýšenie výživného oproti pôvodne určenému výživnému v rozvodovom konaní, jej návrh na zvýšenie výživného tak bol dôvodný. Poukázala tiež na nesprávnosť v rozhodnutí odvolacieho súdu pri vyčíslení rozdielu medzi jej predchádzajúcim a súčasným príjmom. Súdom vytykala, že pri určení výživného nezohľadnili jej nepriaznivý psychický stav a tiež nevysvetlili dosahovanie akého príjmu je v jej možnostiach, keď na takúto úvahu chýbajú v spise akékoľvek podklady.

4. Kolízny opatrovník ani otec sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 CSP), v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Dovolanie je v danom prípade podané vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti, ktoré konanie je od 1. júla 2016 upravené v Civilnom mimosporovom poriadku (ďalej len „CMP“). Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak“. CMP v ustanoveniach § 76 a § 77 CMP obsahujúcich niektoré ustanovenia o dovolaní „neustanovuje inak“, pokiaľ ide o prípustnosť dovolania v konaní vo veciach starostlivosti súdu o maloleté; prípustnosť dovolania matky bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP.

7. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

8. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

10. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 172/03).

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To

znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

12. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

14. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

15. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

16. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

18. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

19. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnnej od 1. júla 2016.

20. Dovolateľka namieta, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp.zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

21. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

22. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajinú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

23. V prejednávannej veci odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a v celom rozsahu sa s ním stotožnil, pričom odkázal v podrobnostiach na odôvodnenie tohto rozhodnutia. Dovolací súd zdôrazňuje, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, čoho a z akých dôvodov sa otec a matka domáhali, čo sledovali svojimi návrhmi a odvolaniami, z ktorých skutočností a dôkazov súd vychádzal, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. Z rozhodnutia sú tiež zrejmé úvahy odvolacieho súdu vedúce ho k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o znížení výživného (viď body 44,45 napadnutého rozhodnutia) a tým pádom k neakceptovaniu odvolacej argumentácie matky. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľky.

24. Argumentácia matky, ktorou zdôvodňuje vadu zmatečnosti konania spočívajúcu v nepreskúmateľnosti rozhodnutia, smeruje predovšetkým k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci súdmi. Pokiaľ totiž dovolateľka namieta, že súdy pri rozhodovaní nezohľadnili tie skutočnosti, ktoré mali viesť k zvýšeniu výživného, ide z hľadiska obsahového nie o námietky týkajúce sa procesného postupu súdov (v zmysle procedúry prejednávania veci), ale o námietky týkajúce sa právneho posúdenia (právnych záverov súdov), na ktorom súdy založili svoje rozhodnutia. Najvyšší súd už ale podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Na tom

zotrval aj aktuálny judikát R 24/2017. Vytýkaná nesprávnosť právneho posúdenia nie je procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia.

25. Pokiaľ dovolateľka svojimi výhradami o nedostatku dôkazov k možnostiam dosahovania jej potenciálneho príjmu a nezohľadnenia jej zdravotného stavu naznačovala, že odvolací súd svoje rozhodnutie založil na nedostatočne zistenom skutkovom stave, treba uviesť, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila.

26. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie matky nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné a preto ho podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol.

27. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.